

Hồi thứ hai mươi ba

Kời bỏ giang hồ

Một khắc, hai khắc, ba khắc.

Đỉnh đầu Cát Nhược toát lên một làn khói trắng, Thụy Nhắm mới rút song thủ về.

Cát Nhược hỏi nàng:

- Sao cô nương lại tốn hao nguyên khí cứu tại hạ ?

Thụy Nhắm nhìn chàng:

- Ta cũng không biết nữa. Có lẽ ta chỉ ngỡ ngươi là một người khác. Công tử vận công điều tức khoảng hai khắc nữa sẽ khỏe lại thôi.

- Đa tạ cô nương đã có lòng với tại hạ.

Cát Nhược đứng lên, vươn vai một cái. Chàng thử vận chuyển khí công, cảm thấy mình đã bình phục đáng bảy, tám thành nguyên khí.

Quay lại Trần Thụy Nhắm, Cát Nhược mỉm cười:

- Tiểu gia nghĩ cũng tức cười, ta đi đến đâu là nơi đó xảy ra chuyện.

- Nhờ có công tử mà Thụy Nhắm mới nhận ra lỗi lầm của mình. Trước đây, ta nghĩ...

Nàng bỏ lửng ngang câu nói ở đầu, băng quơ nhìn những bông tuyết tụ thành trên bãi cỏ.

Cát Nhược an ủi nàng:

- Cô nương đừng bi lụy quá... Trời có lúc sáng lúc tối, lúc nắng lúc mưa, hướng chỉ là con người. Thiên Sơn phái gặp đại nạn, rồi cũng có lúc phục hồi hại uy danh trên giang hồ.

- Không biết sư phụ bây giờ ở đâu ?

- Tại hạ nghĩ cô nương hãy nhanh chóng quay trở lại Thiên Sơn. Nhất định giờ này Thiên Sơn Nhất Lão Hoàng Kỳ Anh đã quay về Thiên Sơn rồi. Chắc người đang đau khổ lắm, giờ có cô nương thì hay biết chừng nào.

- Thụy Nhắm đa tạ sự chỉ giáo của công tử, nhưng sợ đến Thiên Sơn, các chư huynh đệ...

- Trắng đen đã rõ rồi. Tất cả đều do...

Cát Nhược không muốn nhắc đến Vô Thần chương giáo. Bởi dù sao, chương giáo Vô Thần chẳng ai khác chính là nghĩa phụ Vô Cát Vũ.

Chàng ôm quyền quay lại Thụy Nhắm:

- Tại hạ chúc cô nương sắp gặp lại sư phụ, Thiên Sơn phái dương quang đại.

- Công tử bảo trọng.

Hai người chưa kịp chia tay, thì vắng vắng trong bìa rừng có tiếng nữ nhân kêu thét:

- Buông ta ra... Buông ta ra...

Tiếng la hoảng của người đó chứng tỏ đang bị cưỡng nhục. Nghe những tiếng la thất thanh đó, vẻ mặt Trần Thụy Nhậm xanh tái, tưởng chừng như một xác chết vừa hồi sinh, chưa lấy lại sắc diện của người sống nơi trần thế.

Nàng nhanh như con chim cất, băng mình lướt đi. Cát Nhược cũng hối hả trở khinh thuật bám sát theo gót chân của Thụy Nhậm.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã đứng trước bậc tam cấp dẫn lên đại sảnh một ngôi cổ miếu hoang phế. Ngay trên bậc tam cấp là trang phục của bậc đại gia phú tộc.

Cánh cửa bung ra, từ bên trong, thấy một lỗ thê của một thôn nữ bắn ra ngoài. Nhìn thân thể lỗ lổ của xác chết thôn nữ đó, vẻ mặt Trần Thụy Nhậm thay đổi liên tục, từ đó hóa thành xanh cuối cùng phảng phất những nét tai tái trông như xác chết và cặp mắt trở nên ngây dại vô cùng.

Cát Nhược liếc trộm nhìn nàng, giật thót ruột bởi sự biến đổi dị dạng này, y như lần đầu tiên hai người chạm mặt nhau.

Từ trong cổ miếu ba gã Cái Bang quần áo còn xốc xếch bước ra, phía sau ba gã đó là Giang Tô đại phú công tử Trâm Lãi. Y chẳng có manh vải nào trên người, ngoài một cái khố trắng, chảy trễ xuống.

Cát Nhược vừa thấy những tên đó, buột miệng nói luôn:

- Các người tới số rồi.

Bên tai chàng nghe tiếng thở dài của Trần Thụy Nhậm.

Trâm Lãi vừa thấy Cát Nhược đã trân tráo nói:

- Ê... Tiểu tử dẫn a hoàn đến dâng nạp cho đại gia đây à !

Trâm Lãi vừa nói vừa ngửa mặt cười. Hần cười kéo theo ba gã Cái Bang kia cùng phát ra những tràng cười dâm đảng, nghe chói cả hai màn nhĩ.

Trâm Lãi và ba gã Cái Bang kia có biết đâu đang đối mặt với tử thần khủng bố. Tiếng cười của chúng cùng với hiện trạng trước mắt đang bắt Thụy Nhậm hồi tưởng lại cái ngày bị cưỡng nhục ở Nhất Dạ Đế vương cung. ý thức cuồng si, phần nộ trong tâm định nàng ví như ngọn hỏa diệm sơn đang chuyển mình để nổi trận lôi đình.

Nàng rú lên một tiếng như loài thú hoang điên dại, đồng thời trở luôn thuật khinh công huyền diệu, so với bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt chẳng thua kém gì. Thân ảnh của Thụy Nhậm như một màn sương trắng phảng phất lao thẳng vào ba gã Cái Bang.

âm... âm... âm...

Những tiếng rú thảm thê thoát ra từ cửa miệng của ba gã Cái Bang đó. Đôi ngọc thủ của Thụy Nhậm nhuộm đỏ máu bởi nó đã thọc xuyên qua đan điền những tên ngạo mạn không biết trời cao đất rộng. Cái chết thảm khốc của chúng cũng xứng với tội ác mà chúng đã gây ra trên cõi trần thế này.

Thụy Nhắm dùng trảo công kéo luôn toàn bộ lực phủ ngũ tạng của những gã Cái Bang đó ra ngoài. Rồi như chưa thỏa mãn với sự trừng phạt, nàng vươn trảo công bổ luôn vào lồng ngực trái của chúng. Ba quả tim đỏ ối nằm gọn trong tay nàng.

Cát Nhược thấy Thụy Nhắm hành xử, mà lạnh cả cột sống, da ốc nổi đầy người. Cách giết người của nàng quả trên đời này không có người thứ hai.

Trong lúc Cát Nhược suy nghĩ thì những quả tim kia đã bị bóp thành ba miếng thịt nhão nhẹt.

Thấy đồng bọn chết thảm thương. Trầm Lãi không còn hồn vía nữa. Tay chân của y cứ run lẩy bẩy, mặt cắt không còn một giọt máu. Y thối lùi liên tục đến khi áp lưng vào vách miếu.

Thụy Nhắm từ từ quay lại nhìn thẳng vào hai mắt Giang Tô đại phú công tử Trầm Lãi. ánh mắt của nàng như loài dã thú hung tợn, chiếu thẳng vào vùng đan điền của Trầm Lãi.

Chạm vào ánh mắt hùng hực của Thụy Nhắm, Trầm Lãi mới nhận ra mình đang đối mặt v ới hung thần. Hai chân của Trầm Lãi đột ngột khụy hẳn xuống. Sức trong người y đã bị hai luồng tinh nhãn ma quang của Thụy Nhắm hút cạn kiệt.

Trầm Lãi sụp lạy Thụy Nhắm như tể sao:

- Đại cô nương hãy tha cho ta... Hãy tha cho ta.

Mặc cho gã lạy, Thụy Nhắm như một kẻ mộng du mơ hồ từ từ thả bước đến bên gã.

Mỗi bước chân của nàng như một quả búa ngàn cân nện thẳng vào đỉnh đầu vị công tử Kim tài tổng quản Vô Thần giáo.

- Cô nương ơi tha cho Trầm Lãi đi mà... Hãy tha cho ta lần đầu tiên... Ta hứa không bao giờ phạm tội này nữa.

Trầm Lãi vừa van xin vừa lạy.

Thụy Nhắm đã bước đến bên cạnh gã.

Trầm Lãi bật khóc như một đứa bé lên hai, lên ba. Tiếng khóc của gã nghe thảm thương làm sao, nước mắt cộng với mồ hôi nhiều cả xuống sàn đá, và trước cái chết khủng bố vị công tử kiêu ngạo kia đập đầu bùm bùm xuống đất, miệng thì cứ lải nhải:

- Đại cô nương xin tha mạng cho con.

Trước mặt Cát Nhược, Trầm Lãi là một nỗi sợ hãi kinh hoàng, bằng xương bằng thịt.

Cát Nhược thấy Trầm Lãi khốn đốn đến độ xón cả ra quần, cũng không đành lòng đứng yên chứng nhận cái chết của gã. Chàng thở dài một tiếng, dụng luôn Vô Hình bộ pháp băng lên.

Thụy Nhắm như không nghe những lời van xin, khẩn cầu được sống của họ Trầm, trảo công xám ngắt của nàng từ từ giơ lên chực bổ vào ngực công tử Trầm Lãi.

Cát Nhược nhanh như cắt trở cầm nã thủ thộp vào mệnh môn của nàng.

Chàng vừa thộp vừa nói:

- Thụy Nhắm cô nương... Dừng tay lại.

Mạch môn của Thụy Nhẫn nằm gọn trong tay của Cát Nhược, Trầm Lãi cũng rú luôn một tiếng thảm thiết vô ngần.

Cát Nhược giật thót người nhìn lại, thấy Trầm Lãi đã bật ngựa ra sau, đầu va vào vách miếu bể nát, lồng ngực thì bết nhầy, tả thủ của Thụy Nhẫn còn thọc vào trong chưa kịp rút ra.

Cát Nhược nhăn mặt, thoát về sau hai bộ:

- Cô nương không thể tha mạng cho gã công tử Trầm Lãi được à ?

Thụy Nhẫn nghe tiếng Cát Nhược liền quay mặt ra nhìn chàng bằng ánh mắt ngây ngô, điên dại.

Chàng nghe những âm thanh rì rì, lạ lùng như tiếng gió lửa. Thật ra đó chính là lối vận công mà Thụy Nhẫn đã hàm thụ võ học của Cuồng Nhân Khách. Vừa rồi vì quá phần nộ, Thụy Nhẫn dụng võ công của Cuồng Nhân Khách hành xử những tên đại đạo hái hoa, và cũng chính lối vận hành công pháp đó, mà thần trí của nàng ngây dại như lúc này.

Bây giờ Thụy Nhẫn đâu còn nhận ra Cát Nhược, chỉ khi nào giải tỏa được nguyên cơn đang du hành trong nội đan, thần trí mới phục hồi trở lại.

Thụy Nhẫn rú lên lạnh lạnh, lao thẳng vào Cát Nhược.

Cát Nhược không thể nào ngờ được, Thụy Nhẫn lại đột ngột thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới đây nàng còn vận khí chuyển hóa chữa thương phục hồi công lực cho chàng, thế mà chỉ trong khoảnh khắc chớp mắt, sau khi hành xử mấy đại đạo hái hoa lại quay qua đánh mình.

Cát Nhược đâu thể nào thắng tay đối đầu với Thụy Nhẫn nên nhất nhất chàng chỉ trở bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt tránh né. Cát Nhược càng tránh càng né bao nhiêu, khí lưu cuồng nộ trong kinh mạch Thụy Nhẫn càng bức phá dữ dội.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Cát Nhược đã phải tránh hai mươi chiêu thức, chiêu nào cũng tàn độc, đều muốn thọc vào đan điền chàng. Càng ra chiêu tấn công Cát Nhược, Thụy Nhẫn càng hung tợn như loài thú dại, chỉ biết nghiền nát con mồi, bất kể con mồi đó là ai.

Cát Nhược tránh thêm được hai mươi chiêu công kế tiếp của Trần Thụy Nhẫn. Chàng vừa nhảy tránh vừa la hét:

- Dừng tay lại đi... Thụy Nhẫn cô nương dừng tay lại đi... Cô nương không nhận ra tại hạ sao... Bộ Thụy Nhẫn cô nương khùng điên tới nơi rồi hay sao vậy ?

- Xoạt...

ống tay áo trang y của Cát Nhược bị trảo công của Thụy Nhẫn chộp trúng.

ống tay áo bị chàng ghệt đứt, trông chàng thật tội tã, tệ hơn một tên khất cái hạ lưu trong Cái Bang.

Thụy Nhẫn rú lên một tiếng, thân ảnh băng vọt lên không trung, rồi từ bên trên chúc hẳn xuống. Hai tay nàng vươn về phía trước như đôi móng vuốt đại bàng. Từ mười đầu ngón tay những đạo khí chỉ bắn ra ran rạt, nghe ngổ như tiếng lụa xé, hay tiếng kiếm khí sát tử rít trong không khí.

Mười đạo chỉ khí chia làm ba đường, thượng trung và hạ vô thắng vào người Cát Nhược. Cát Nhược không thể nào ngờ Thụy Nhâm lại có thể dụng sát chiêu bức tử mình. Chàng hét lên một tiếng thật lớn, xoay nửa vòng vận chuyển Vạn tượng thần công, che chắn toàn thân, đồng thời đạp chân bắn xẹt về phía sau.

Mặc dù Cát Nhược phản xạ nhanh như vậy, nhưng tuyệt nhiên vẫn giữ ý niệm không dụng đến chân nguyên đối chưởng với Thụy Nhâm, nên dù Vô Hình bộ pháp có cao siêu đến m ấy, chàng vẫn bị trúng một đạo chỉ khí của Thụy Nhâm.

Chát...

Cát Nhược mặt dù có Vạn Tượng thần công phối hợp với thần lực giao long sắp hóa rồng, vẫn lão đảo té khụy xuống đất ngực chàng rất bồng, khó chịu vô cùng.

Trong khi đó, Thụy Nhâm như con diều hâu từ trên không trung chút thẳng xuống lao vào Cát Nhược, với tà ý quyết thọt cho được con mồi đang giẫy dụa dưới đất.

Cát Nhược lạnh toát cả cột sống.

Giữa lúc sinh mạng chàng như ngàn cân treo sợi tóc, thì tiếng kêu của Bạch nhi rú lên b ầu trời :

- Quác...

Cùng với tiếng quát đó, cả bầu trời như tối sập lại. Cát Nhược chỉ kịp nhận ra một vòng lưới lấp lánh trước mặt mình và không biết bằng cách nào mà Thụy Nhâm đã bị gói gọn trong vòng lưới đó rồi.

Cát Nhược bật đứng dậy, Bạch nhi cũng đã đáp xuống đất. Từ trên lưng Bạch nhi, Bá Ngôn nhảy xuống, tiến về phía chàng.

Bá Ngôn liếc Thụy Nhâm đang nằm co ro trong vòng lưới tơ tằm, rồi mới nhìn lại Cát Nhược. Nàng tủm tỉm cười, nói:

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử xem tí nữa thì hết sống rồi.

Cát Nhược chau mày:

- Không ngờ tiểu gia lại đối mặt với tiểu cô nương.

- Đại công tử không thể cho Bá Ngôn một lời cảm tạ vì ơn cứu mạng à?

Cát Nhược xì một tiếng:

- Cái gì mà Bá Ngôn đòi tiểu gia cảm tạ chứ. Tiểu gia chưa bẻ răng, cắt lưỡi người vì cái tội lừa ta lúc còn ở thị trấn Ô Đầu.

Bá Ngôn giẫy nẩy, dậm chân:

- Hừ... Công tử đòi bẻ răng cắt lưỡi Bá Ngôn... Sao lại ác với Bá Ngôn như vậy. Nếu chẳng có Bá Ngôn thì công tử còn sống để bẻ răng cắt lưỡi Bá Ngôn được không ?

- Tại sao tiểu gia lại chết chứ... Ê .. Bá Ngôn tiểu nữ thử nói ta nghe coi.

Bá Ngôn nghiêm mặt, nhưng vẫn không giấu được những nét ngoài hóm hỉnh, ngây ngô, thơ dại:

- Tại sao công tử không chết chứ... Nếu Bá Ngôn không kịp ra tay, dụng lưới kim tiên bắt ả kia thì công tử có chết không ?

Nàng bất chợt vỗ tay một cái, bật cười khanh khách:

- Chết thật... Bá Ngôn vô ý... Xin lỗi công tử... Bá Ngôn vô ý.

Cát Nhược ngơ ngác hỏi nàng:

- Ê... Người nói như vậy có ý gì ?

Bá Ngôn chỉ Thụy Nhẫm:

- Vị cô nương kia nhất định là phu thê của Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử Vô Cát Nhược rồi.

- Tại sao người lại nói như vậy ?

- Đại tỷ có tâm sự với Bá Ngôn, công tử giờ khác trước rất xa. Vừa thông minh, vừa có võ công quán tuyệt của Bách Diện Nhân, chính vì lẽ đó mà bọn Vô Thân giáo mới gán cho ngoại danh Huyết Chủ Ma Tôn. Nhưng xem ra Huyết Chủ Ma Tôn không dám ra tay với vị cô nương này, thì rõ ràng không tình, không ý, cứ sao cứ để mặc cho người ra tay đánh mình.

Cát Nhược khoát tay.

Bá Ngôn không để cho chàng phân minh, tiếp tục nói:

- Công tử đừng dụng xảo ngôn qua mặt Bá Ngôn, nhất định công tử có tình ý với cô nương này.

Bá Ngôn bật khóc hu hu. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Tội nghiệp cho đại tỷ, lúc nào cũng thủy chung với công tử... Nhất nhất đều nghĩ đến công tử... Thậm chí, khóc biết bao nhiêu đêm, thế mà người ta lại cùng người khác sánh vai, kẻ bước. Những kẻ xem thường tình yêu của người khác, đúng là bọn đê tiện... Đồ cầu trệ.

Cát Nhược đứng như trời trồng, lúng ta lúng túng, mặc cho Bá Ngôn chửi.

Bá Ngôn nói với Bạch nhi:

- Bạch nhi ơi... Mi là loài vật nhưng mi nào có bạc tình bạc nghĩa như lũ người...

Bạch nhi lắc đầu.

Bá Ngôn chẳng nghe Cát Nhược đáp lời mình, liền hăm he nói với chàng:

- Bá Ngôn đã thấy tất cả... Bá Ngôn sẽ đi tìm đại tỷ nói với người... Để đại tỷ đừng sầu, đừng khổ với một người vô tình, vô nghĩa như Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhược.

Nàng nói xong toan quay mình, trở lại Bạch nhi.

Cát Nhược thét lên:

- Bá Ngôn đừng lại.

Bá Ngôn quay lại nhìn chàng:

- Công tử gọi Bá Ngôn quay lại để làm gì. Công tử tính mua chuộc Bá Ngôn để không nói với đại tỷ chứ gì.

Cát Nhược lắc đầu:

- Người không biết gì cả.

- Mắt thấy rành rành ra đó mà công tử còn nói Bá Ngôn không biết gì cả. Chẳng lẽ Huyết Chủ Ma Tôn lại để cho ả kia muốn lấy mạng thì lấy sao ?

Bá Ngôn tủm tủm cười nói tiếp:

- Trên giang hồ có mấy ai bằng Huyết Chủ Ma Tôn chứ. Hay công tử muốn một lúc vừa có đại tỷ, lại thêm Tỷ Bà công chúa, hai người chưa đủ, muốn thêm vị cô nương kia.

- Tầm bậy... Tầm bậy... Bá Ngôn người không được nói nhăng.

- Thế thì sao công tử để mặc cho người ta muốn đánh mình thì đánh. Thậm chí họ dụng sát chiêu, công tử vẫn nhất nhất không phản công chỉ né tránh. Ê... Đúng như vậy thì thật rồi. Công tử sợ người yêu của mình bị thương, còn đối với Bá Ngôn, sự muội của Bạch Hạc tiên cô thì công tử đòi bẻ răng cứt lưỡi.

-Tiểu gia nói bẻ răng và cứt lưỡi Bá Ngôn nhưng có làm chưa. Tiểu gia lỡ nói một câu, người cứ dựa vào câu đó bức ép ta.

- Vậy là công tử không đòi bẻ răng cứt lưỡi Bá Ngôn nữa chứ gì?

- ừ... Tiểu gia không thèm cứt lưỡi bẻ răng người đâu.

- Thế công tử chắc muốn bẻ răng và cứt lưỡi vị cô nương kia. Để Bá Ngôn giúp công tử một tay nghe.

Bá Ngôn vừa nói vừa băng mình đến bên cạnh Thụy Nhẫn đang nằm gọn trong vòng lưới kim tiên. Bá Ngôn rút ngọn trủy thủ đeo bên hông mình.

Nàng nhìn Thụy Nhẫn:

- Mụ này chắc ác lắm... Để ta thử từng miếng thịt mụ trước.

Nàng vừa nói vừa toan thọc mũi trủy thủ qua khe lưới đâm vào gáy Thụy Nhẫn.

Cát Nhược quát lớn:

- Bá Ngôn dừng tay !

- ý... Công tử bình cho ả này... Thế thì...

Thụy Nhẫn nằm một lúc trong vòng lưới Kim tiên, chân khí cuồng loạn đã tụ vào đan điền, thần trí đã hồi phục lại. Nàng nghe Bá nói mà đau xót vô cùng, và trong tâm can cảm mến Cát Nhược nhiều hơn trước.

Thụy Nhẫn ngược mắt nhìn Bá Ngôn nói:

- Cô nương hãy giết ta đi... Ta đang cần chết đây.

Bá Ngôn quay lại Cát Nhược:

- Công tử có nghe gì không. Vị cô nương này năn nỉ Bá Ngôn giết chết đó... Cô ấy nói r ất đang cần chết.

Bá Ngôn nhìn xuống thấy Thụy Nhẫn đã nhắm mắt lại, hai giọt lệ long lanh đọng ngay trên khóe mắt.

Bá Ngôn cúi sát xuống:

- Sao cô nương lại khóc .. Bộ sợ chết rồi khóc sao ?

Thụy Nhâm lắc đầu:

- Ta chỉ nghĩ sao mình bạc phận quá mà thôi. Hãy ra tay đi... Thụy Nhâm sống ngày nào, thiên hạ sẽ không bao giờ được yên ngày đó... Ta van xin cô nương.. Hãy giết ta đi.

Cát Nhược bước đến bên cạnh Thụy Nhâm. Chàng thở dài một tiếng rồi mới hỏi nàng:

- Thụy Nhâm... sao nàng lại hành động kỳ quặc như vậy ? Vừa rồi tại hạ cứ tưởng nàng và tại hạ là hai kẻ thù không đội trời chung.

Thụy Nhâm ngược lên nhìn chàng:

- Tiệp thiếp đã luyện võ công của Cuồng Nhân Khách trở thành Cuồng Si Ma Nữ. Lúc vận dụng võ công của Cuồng Nhân, tâm thần đảo lộn, chỉ biết hành động theo bản năng của loài dã thú mà thôi.

- Thì ra là vậy.

Cát Nhược cúi luôn tấm lưới Kim Tiên đỡ Thụy Nhâm đứng lên.

Thụy Nhâm quay lại Bá Ngôn, nàng bùi ngùi nói:

- Bá Ngôn cô nương... Ta không được may mắn như cô nương vừa nghĩ đâu... Cát Nhược không phản công bởi chữ nghĩa mà thôi.

Nàng quay lại Cát Nhược:

- Đa tạ công tử có lòng với tiệp thiếp... Nhưng nếu ta sống ngày nào nhất định sẽ gây họa ngày ấy. Hãy để cho Bá Ngôn cô nương giết ta đi.

Nàng dứt lời đứng ưỡn người nhắm mắt:

- Bá Ngôn cô nương hãy đâm ngọn trủy thủ vào tim ta đi.

Bá Ngôn giãy nảy:

- Đâu có được... Đâu có được... Bá Ngôn với tỷ tỷ đâu có thù oán gì... Hồi nãy Bá Ngôn chỉ nói khích Cát Nhược công tử mà thôi, chứ đâu bao giờ có tà ý giết tỷ tỷ.

Nàng dắt ngọn trủy thủ vào bao da đeo bên hông, khoát tay như đuổi ruồi :

- Không được đâu... Bá Ngôn không bao giờ giết người đâu... Tỷ tỷ nhờ Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử đi.

Thụy Nhâm buông một câu thật là nảo nề:

- Vậy cũng được... Cát Nhược tiểu ca giúp tiệp thiếp rời bỏ cuộc đời này đi.

Cát Nhược lắc đầu:

- ầy... Cát Nhược đâu thể giết nàng đang... Tại hạ không đủ can đảm đâu... Chúng ta phải tìm một phương cách nào khác chứ... Chẳng lẽ dụng đến cách đó sao...

Thụy Nhâm lắc đầu:

- Chỉ có cách đó thôi... Nếu tiện thiếp không chết, thì mỗi mười hai khắc, nguyên khí cuồng mê lại phát tác, trở nên cuồng si rất là nguy hiểm.

Cát Nhược thở dài một tiếng:

Thụy Nhâm nói tiếp:

- Còn nếu như tiện thiếp vô tình dụng đến võ công, càng nguy hiểm hơn nữa. Tâm thức của tiện thiếp lúc bấy giờ như loài dã thú chỉ biết cấu xé con mồi mà thôi. Trước đây, lúc truyền thụ võ công, Cuồng Nhân Khách đều phải dụng nguyên ngươn của lão để khống chế tâm thức, tiện thiếp mới có tỉnh táo sống như người bình thường.

Cát Nhược quay qua Bá Ngôn:

- Bá Ngôn... Bình nhật rất thông minh, thậm chí lừa được cả ta... Đâu bây giờ thử vận dụng trí tuệ minh mẫn của Bá Ngôn giúp Thụy Nhâm cô nương được không?

- Xí... Công tử không phải là người thông minh sao ?

- Cát Nhược không phải là kẻ không kiêu ngạo tự tin mình, nhưng so với Bá Ngôn... e r ằng thua kém một bậc.

Bá Ngôn cười khúc khích:

- Thế thì tiểu muội có cách.

Cát Nhược hồi hã nói:

- Cách gì ?

Bá Ngôn rút ngọn trủy thủ đeo bên hông mình:

- Công tử cứ đâm cho Thụy Nhâm cô nương một dao là xong ngay... Khỏi cần phải suy nghĩ gì cả...

Cát Nhược trợn mắt:

- Nói vậy mà cũng cho là cách... Hừ...

Bá Ngôn tra ngọn trủy thủ vào bao dạ Nàng quan sát Thụy Nhâm:

- Ê... Sao mình không phế bỏ võ công của Thụy Nhâm tỷ tỷ... Phế bỏ võ công thì tỷ tỷ s ẽ không cuồng si nữa... Có được không?

Thụy Nhâm mỉm cười:

- Dù Cát Nhược và Bá Ngôn có phế bỏ võ công ta vẫn bị si mê, bởi nguyên khí lúc luyện võ của Cuồng Nhân Khách đã khiến kinh mạch đảo ngược cả rồi.

- Vậy không còn cách gì sao ?

Bá Ngôn đi tới đi lui đúng một vòng, rồi bất thần đứng sừng sững trước mặt Trần Thụy Nhâm:

- Tỷ tỷ... Bình thời cũng đã có ý tự quyền sinh để tránh những hành động điên cuồng gây họa cho bá tánh. Thế thì tạm thời phế bỏ võ công đi, nếu có cuồng si, cũng không thể làm hại được ai. Thế còn tốt hơn tỷ tỷ giữ võ công của Cuồng Nhân Khách trong người.

- ý của Bá Ngôn rất hay

Cát Nhược chen vào:

- Thụy Nhâm phế bỏ võ công tạm thời... Tại hạ sẽ cố tìm cách khác chữa trị cho Thụy Nhâm sau.

- Công tử đừng lo cho tiện thiếp.

Nàng chỉ tòa cổ miếu:

- Ta sẽ tĩnh tu ở trong tòa cổ miếu này vĩnh viễn.

Bá Ngôn nghe Thụy Nhâm nói cũng xúc động bùi ngùi, nàng nắm tay Thụy Nhâm nói:

- Tỷ tỷ tạm thời ở lại đây, Bá Ngôn sẽ đến tìm người sau.

- Nếu cô nương đã nhận ta là tỷ tỷ thì ông trời còn ban cho ta một niềm vui tràn trề.

Nàng quay lại Cát Nhược:

- Công tử hãy ra tay đi !

Cát Nhược gật đầu. Chàng vận chuyển Vạn Tượng thần công, cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên cơ thể Thụy Nhâm.

Sau khi Cát Nhược điểm huyệt phế bỏ võ công, Thụy Nhâm rung mình, máu học ra cửa mi ẹt, nhưng thần sắc của nàng vẫn không lộ một chút gì u buồn.

Bá Ngôn đỡ lấy Thụy Nhâm.

Thụy Nhâm quay sang nhìn nàng, rồi nói:

- Tỷ tỷ lúc nào cũng mong chờ sư muội đến thăm.

Nàng quay lại Cát Nhược:

- Công tử hãy bảo trọng !

Thụy Nhâm nhìn Bá Ngôn mỉm cười, rồi lặng lẽ quay vào trong cổ miếu, đóng sập cửa lại. Tất cả như khép hẳn lại sau lưng người thiếu nữ bạc mệnh đó.

Cát Nhược nheo mắt với Bá Ngôn rồi nói:

- Bá Ngôn, cô nương nói Tiểu Chi và Tuệ Nam hẹn nhau ở đây à ?

Bá Ngôn gật đầu:

- Chính tai muội nghe mà. Nhưng sao đến lúc này không thấy họ xuất hiện chứ?

- Cô nương có nghe lầm không ?

- Nhất định là không lầm rồi.

Cát Nhược gãi đầu:

- ở đây thật là yên tĩnh...

Bá Ngôn chỉ tay ra ngoài sông Trường Giang, nàng nói:

- Công tử xem kia... có một chiếc thuyền đang trôi về phía hạ nguồn.

Cát Nhược nhìn theo tay chỉ của Bá Ngôn:

- ờ một chiếc thuyền đang trôi, nhưng chiếc thuyền đó đâu có ảnh hưởng gì đến cuộc hội ngộ giữa Tỳ Bà công chúa và Bạch Hạc tiên cô chứ ?

- Ta nghĩ họ đang có mặt trên chiếc thuyền đó.

- Chiếc thuyền kia không có biểu hiện gì có một cuộc đấu sanh tử bên trên.

- Bạch hạc tiên cô và Tỳ bà công chúa không phải là những hạng cao thủ tầm thường. Họ đấu với nhau cũng tất nhiên không phải giống những cao thủ khác trên giang hồ.

- Nếu Bá Ngôn nói như vậy, thì để tiểu gia ra ngoài đó xem có đúng vậy không?

Cát Nhược hít một hơi chân ngưng, vận hóa khí công trở luôn bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt, đập lên sóng nước. Chỉ khoảng nửa thời khắc ngắn ngủi, chàng đã nhẹ nhàng bám tay vào be thuyền.

Trên khoang thuyền, Tuệ Nam đang ngồi kiết đả, Tiểu Chi đối mặt với nàng, chêm chệ ngồi trên đài, tay ôm đàn.

Tiểu Chi nghiêm mặt nói:

- Bạch Hạc tiên cô... Người cảm thấy trong người thế nào?

- Trong người ta rất sung mãn.

Tiểu Chi gật đầu:

- Tốt lắm. Bồn công chúa không muốn ra tay với người đang thọ thương, nhưng người đã hoàn toàn bình phục, ta mới đòi lại món nợ xưa.

- Tuệ Nam đã sẵn sàng.

Hai mí mắt của Tuệ Nam từ từ khép lại, một bức màn sương nhàn nhạt phong tỏa khắp cơ thể nàng. Nhìn Tuệ Nam ngỡ như một đồng băng tuyết đang bốc hơi nghi ngút.

Tiểu Chi nghiêm giọng nói:

- Tuệ Nam, nếu người chịu được giai khúc Tử vong thanh âm, coi như giữa bồn công chúa và người không còn nợ nần gì nhau nữa.

Tiểu Chi dứt câu, năm ngón tay từ từ khảy lên mấy sợi dây đàn, âm thanh lã lướt, du dương từ đàn tỳ bà phát ra nghe thật là êm tai. Âm vực lúc trầm, lúc bổng, tưởng như nàng đánh đàn cho Tuệ Nam thưởng thức.

Giai điệu càng lúc càng rộn rịp, rồi bất ngờ Tiểu Chi búng mạnh một cái.

Âm thanh Tử vong đang du dương bất ngờ biến hóa thành những đạo khí công chuyên công phá nội gia nguyên khí, ào ào xoáy thẳng vào Tuệ Nam.

Những đạo khí âm thanh khi chạm vào màn sương trắng nhàn nhạt thì biến thành những cơn lốc dội ngược trở lại.

Tiểu Chi đứng thẳng người, tay vẫn ôm đàn gảy liên tục những điệu khúc như bầy ngựa ngàn con phi rầm rập trên đồng hoang.

Cả bầu không gian tối sầm lại, Trường Giang dậy sóng vỗ âm âm vào be thuyền, ngay cả những tấm be cũng bị giai khúc Tử vong uốn cong lại, sườn thuyền vận uốn nghe răng r ắc.

Tuyệt nhiên Tuệ Nam vẫn ngồi bất động, không hề dụng đến võ công, duy chỉ có màn sương trắng bao bọc cơ thể.

Những đạo khí Tử vong thanh âm bủa khắp chung quanh Tuệ Nam vang dội những tiếng nổ âm âm.

Tiểu Chi cau mày, nghiêng răng, quát lớn một tiếng:

- Vũ Trụ Triều Trung...

Một đạo xích quang đỏ ối phát xuất từ cây đàn xẹt ra, ngỡ như một lưỡi tầm sét vô biên, bổ thẳng vào thân ảnh Bạch Hạc tiên cô.

âm !...

Đạo khí Vũ Trụ Triều Trung chạm vào vân sương trắng nhàn nhạt phát ra một tiếng nổ khủng khiếp, đẩy luôn thân ảnh Tuệ Nam trượt trên sàn thuyền.

Cát Nhược nhìn muồn lồi hai con ngươi. Chàng ngỡ ngỡ khóc miệng của Tuệ Nam có đường chỉ máu nhòe nhọt.

Tiểu Chi quát lên một tiếng nữa:

- Càn Khôn Thiên Địa...

Đạo xích quang thứ hai cuốn tròn như một luồng xoáy ốc, tạo thành những âm thanh ren rét, chỉ nghe thôi, tai Cát Nhược đã rát bỏng rồi.

Cát Nhược băng người trên không trung, phóng luôn ngọn Thiết trượng huyết lâu Tàn Sát Lệnh găm thẳng xuống be thuyền đỡ luồng xích quang xoáy ốc Thiên Địa Càn Khôn.

âm !

Cây Tàn Sát Lệnh hứng trọn đạo khí càn khôn thiên địa, phát ra một âm thanh khô khốc.

Bộp !

Chiếc huyết lâu trên đỉnh thiết trượng đã vỡ nát, tan thành bụi phấn.

Huyết lâu còn bể thành bụi bởi luồng khí quang Thiên Địa Càn Khôn, thì nếu là Tuệ Nam, e rằng nàng khó giữ được sinh mạng mình.

Cát Nhược thét lớn:

- Dừng tay !

Chàng băng mình xuống như một con chim cất, đứng bên cạnh Tuệ Nam.

Cát Nhược nhìn Tiểu Chi không chớp mắt.

Tiểu Chi thấy Cát Nhược xuất hiện, cũng ngỡ ngàng vô cùng:

- Cát Nhược...

Cát Nhược tàng hắng:

- Tại sao hai nàng lại đấu với nhau như những kẻ thù không đội trời chung như vậy ?

- Tiểu ca hãy tránh ra đi. Đây là chuyện của Tiểu Chi và Bạch Hạc tiên cô, không quan hệ đến tiểu ca.

Cát Nhược khoát tay, xì một tiếng, rồi nói:

- Sự đời không biết đâu mà lường, Cát Nhược ngẫm nghĩ mà nực cười. Nực cười thay nữ nhân cứ ty hiềm nhau.

Tuệ Nam đứng phắt lên, nói:

- Cát Nhược nói như thế có ý gì ?

Cát Nhược tùm tùm, chấp tay sau lưng, bước ra đứng chắn giữa Tuệ Nam và Tiểu Chi, chàng nói:

- Tiểu gia hỏi hai người... Tiểu gia có phải là một trang mỹ công tử không?

Tuệ Nam lẩn Tiểu Chi thoáng một chút ngạc nhiên bởi câu hỏi chẳng đâu vào đâu của Cát Nhược.

Tiểu Chi liền hỏi ngược lại Cát Nhược:

- Tiểu ca hỏi như vậy để làm gì ?

- Tiểu gia hỏi hai nàng, hai nàng chưa trả lời ta, làm sao tiểu gia nói rõ lý do cho hai nàng biết chứ ?

Tuệ Nam nghiêm sắc mặt:

- Cát Nhược là một mỹ nam tử.

Cát Nhược quay lại hỏi Tiểu Chi:

- Tiểu Chi có đồng ý với Bạch Hạc tiên cô không ?

Tiểu Chi thở ra một tiếng, rồi gật đầu xác nhận:

- ừ .. thì tiểu ca là mỹ nam tử đó. Xong rồi, tiểu ca hãy đi đi.

Cát Nhược nheo mày, nhăn mặt, xì một tiếng, rồi mới lên tiếng:

- Hai nàng khẳng định tiểu gia là mỹ nam tử, thì ngược lại tiểu gia cũng thấy hai người là những trang quốc sắc thiên hương, có một không hai trong giang hồ.

Tuệ Nam và Tiểu Chi ửng hồng sắc diện, e thẹn. Bất giác cả hai cùng nhìn nhau, vừa đối nhãn với nhau, sắc mặt của họ lại tràn ngập sát khí, nhất là Tiểu Chi.

Cát Nhược bật cười sằng sặc. Tiếng cười tiếu ngạo khiến Tuệ Nam lẩn Tiểu Chi quay lại nhìn Cát Nhược.

Cắt tràng cười hóm hỉnh ấy, Cát Nhược nghiêng đầu ngắm Tuệ Nam, rồi lại nghiêng qua nhìn Tiểu Chi. Chàng chậm chậm nói bằng giọng nửa đùa, nửa thật:

- Hai nàng đều là những trang quốc sắc thiên hương có một không hai trong giang hồ. Thế mà lại đánh nhau trời chết, kẻ thì dụng đến tuyệt học Thiên Địa Càn Khôn, người thì trở Quy Nguyên Tâm Pháp để giết nhau dành một mỹ nam tử Vô Cát Nhược.

Cát Nhược ngửa mặt cười sằng sặc.

Nghe chàng nói, Tuệ Nam lẩn Tiểu Chi sượng sùng.

Tuệ Nam hít chân khí quát luôn:

- Cát Nhược... Đừng hiểu lầm chúng ta...

Cát Nhược khoát tay không cho Tuệ Nam nói:

- Ấy... Tiểu gia nói có sách, mách có chứng. Hai người thấy tiểu gia là một trang mỹ nam tử, giang hồ không có người thứ hai, nên ai cũng muốn chiếm tiểu gia làm của riêng... Sự đời thật là éo le phải không? Vì cái ý nghĩ ích kỷ đó Bạch Hạc tiên cô và Tỳ Bà công chúa thượng cẳng tay hạ cẳng chân...

Cát Nhược thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Phải chi trên giang hồ có người thứ ba đẹp hơn hai nàng, nhất định tiểu gia sẽ không ra mặt làm gì. Tiểu gia cứ để mặc hai nàng đánh nhau chí chóe cho đến chết, lúc đó tiểu gia sẽ lấy đệ tử nhân hủ hí, cười vào mũi hai trang quốc sắc thiên hương vừa ngu, vừa ngốc.

Cát Nhược nói xong, chỉ tay vào mặt Tiểu Chi:

- Tiểu Chi là thiên hạ nữ sắc đại ngu !

Quay lại Tuệ Nam, Cát Nhược cười hì hì nói luôn:

- Còn Bạch Hạc tiên cô là thiên hạ đệ nhất nữ sắc đại ngốc !

Chàng khịt mũi một cái:

- Trời hại tiểu gia thật rồi, quen biết chi hai con nha đầu vừa ngốc vừa ngu, cứ bo bo giành mình làm của riêng. Nếu chuyện này tới tai bàn dân thiên hạ trong giang hồ, tiểu gia chắc chỉ còn có cách đội chảo ra đường mà thôi.

Chàng buông luôn một câu lạnh lùng:

- Trời ơi là trời ! Lũ nữ nhân ngu ngốc, giành giật tiểu gia đến nỗi Cát Nhược muốn ngủ, ngủ cũng không được.

Cát Nhược ưỡn ngực:

- Ông trời ơi... Sao ông ban cho Cát Nhược này dung mạo phương phi, khôi ngô tuấn tú, đến nỗi Tỳ Bà công chúa và Bạch Hạc tiên cô giành giật nhau dữ vậy?

Tuệ Nam gào lớn:

- Cát Nhược... Người dám sỉ nhục ta !

Cát Nhược quay lại nhìn sừng sững nàng:

- Ta nói ngươi ngốc thì nhất định ngươi ngốc rồi. Không ngốc sao lại đánh với Tiểu Chi vì bốn tiểu gia ?

- Cát Nhược...

Cát Nhược phớt lờ, quay lại Tiểu Chi:

- Cả công chúa la sát này cũng vậy luôn.

Chàng phủ tay một cái:

- Hai người cứ ở đây đánh nhau, để tiểu gia du ngoạn giang hồ, rí vào tai mỗi người một chút, hai nha đầu mà các vị tôn phong là Bạch Hạc tiên cô và Tỳ Bà công chúa đều chết bởi dung mạo của Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Vô Cát Nhược.

Tiểu Chi nhăn mặt:

- Cát Nhược... Người sỉ nhục ta như thế là đủ rồi.

Tiểu Chi dứt lời lao thẳng vào Cát Nhược, phát tác luôn một ngọn Vô Hình chỉ công luôn vào ba huyệt “Linh Đài, Hội âm và Chấn Tâm”.

Tuệ Nam cũng chẳng khác gì Tiểu Chi, trở luôn thuật Lăng Ba Hư Bộ, áp thẳng vào Cát Nhược, ngọc thủ của nàng vươn ra hóa thành cầm nả thủ bổ từ trên xuống.

Cát Nhược đã chuẩn bị từ trước rồi, nên vừa thấy Tiểu Chi và Tuệ Nam nhích động, thân ảnh đã băng lên cao, rồi đạp luôn chân vào be thuyền, trở thuật pháp Vô Hình bộ pháp thoát chạy.

Chàng vừa chạy vừa la:

- Lũ nha đầu... Tiểu gia nói tất cả đều là sự thật. Các ngươi muốn giấu nhem trò giành giật của mình, nên giết người diệt khẩu. Không dễ đâu !

Nghe Cát Nhược nói mà lửa uất hận sôi sùng sục trong kinh mạch Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi. Cả hai thoáng chốc mới là kẻ thù của nhau, giờ lại liên kết rượt đuổi Cát Nhược.

Tiểu Chi cũng dụng bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt nhưng nhất nhất cũng không thể thâm nhập được khoảng cách năm trượng dài. Tuệ Nam cũng như Tiểu Chi, dù đã vận dụng hết nguyên khí chân âm cũng chỉ sánh ngang với Tiểu Chi mà thôi.

Cát Nhược chạy đằng trước thỉnh thoảng quay lại phía sau chửi:

- Hai con nha đầu... Sao cứ rượt tiểu gia chạy hoài mãi... Bộ trên đời này hết nam nhân rồi hay sao ?

Bám phía sau Tuệ Nam và Tiểu Chi độ trên hai mươi trượng là Bá Ngôn. Bá Ngôn vừa chạy vừa suy nghĩ, chẳng hiểu Cát Nhược dùng cách gì mà ngăn được cuộc đấu giữa Tiểu Chi và Tuệ Nam, và còn biến hai người kia liên kết với nhau rượt đuổi chàng.

Bá Ngôn vừa nghĩ đến đây, thì thấy Cát Nhược chúi đầu tới trước loạng choạng.

Thì ra lúc Cát Nhược quay lại, khích Tuệ Nam và Tiểu Chi, vô ý vấp vào một khối đá lục giác, chàng loạng choạng chực té.

Tiểu Chi và Tuệ Nam thấy Cát Nhược chúi người, liền gia tăng cước tốc, cả hai đồng loạt nhảy bổ vào chàng, người thì chỉ, người thì trảo vô luôn Cát Nhược.

Cũng khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, có tiếng rít lên từ mặt đất.

Cát Nhược chơi với, tưởng như mình lọt thỏm vào địa phủ. Chàng đã rơi xuống một con đường hầm. Chàng không kịp đề khí cho thân thể nhẹ bót, đến khi chạm đất nghe một tiếng bịch khô khốc.

Cát Nhược thốt khẽ một tiếng:

- Ui cha...

Chàng ngược đầu nhìn lên, thấy Tuệ Nam và Tiêu Chi đang phiêu phiêu băng mình xuống.

Hoảng quá, Cát Nhược chui tọt vào một ngách địa đạo. Chàng bất kể phía trước là gì, cứ bò đi mãi.

Nhưng sợ nghĩ đến Tuệ Nam và Tiêu Chi, sợ họ lại quyết một trận sống mái với nhau liền chờ cho hai nàng hạ thân xuống đáy địa huyết, mới lớn giọng nghênh ngang nói:

- Hai ả đại ngu, đại ngốc kia... Các người đã lọt vào...

Cát Nhược ngáp ngừng, bởi chàng không biết đây là chốn nào. Nhưng đã nói thì phải nói luôn và Cát Nhược cũng chẳng mấy khó khăn gì để đặt cho hang động bí mật này một cái tên:

- Đại ngu, đại ngốc ! Hai người đã lọt vào chốn Tuyệt Địa Bách Linh rồi. Các người sẽ bị tiểu gia bẻ răng, cạo trọc hết thôi.

Cát Nhược thấy Tuệ Nam và Tiêu Chi rút người vào ngách động, bò thoăn thoắt.

Chàng cười khẩy một tiếng, bởi trong chỗ chật hẹp khó xoay trở này thì rõ ràng Cát Nhược có lợi thế hơn Tuệ Nam và Tiêu Chi rất nhiều, vì chàng có Tục Hoàn Cốt.

Chờ cho hai nàng bò gần đến, Cát Nhược khịt mũi một cái, dụng luôn Tục Hoàn Cốt lẫn nhanh luôn vào trong ngách. Chàng bò phía trước hai người bò phía sau... Bất ngờ Cát Nhược sững sốt bởi phía trước mình là một vách ngăn không còn lối nào nữa.

Chàng rửa thắm:

- Không ngờ đây là một lối cụt.

Những chẳng lẽ dừng bước ? Cát Nhược cứ nhắm mắt bò liều về phía vách ngăn đó. Chàng mò tay lên vách đá ngăn, vô tình lại chạm vào cửa cơ quan bí mật. Vách ngăn liền được cơ quan khởi động mở ra. Cát Nhược nháy qua vách ngăn đó. Chàng lọt đúng vào căn phòng vách dát bằng những thỏi vàng ròng, và dính những chùm dạ minh châu tỏa ánh sáng thật là huyền diệu.

Cát Nhược kinh ngạc nói:

- ý chà... Chuyến này thì mình phát tài thật rồi...

Cát Nhược vừa nói đã nghe tiếng Tuệ Nam ngay trong ngách hầm:

- Cát Nhược... giờ người còn chạy đi đâu... Có gan thì đứng lại bẻ răng, cạo trọc đầu Tuệ Nam nè.

Tiểu Chi cũng chêm vào lời Tuệ Nam:

- Tiểu ca có giỏi thì dừng lại đi !

Cát Nhược dí mặt ra cửa tò vò, nói xa xa:

- Hai mụ la sát tính rượt theo tiểu ca đến đường cùng à ?

Cát Nhược vừa nói vừa cố giương mắt tìm cơ quan bí mật đóng cửa ngách địa đạo nhưng chẳng thấy cơ quan đó đâu cả.

Tuệ Nam và Tiêu Chi đã bò đến bên cửa, Cát Nhược quát lớn:

- Đỡ chưởng !

Chàng quát nhưng lại nhảy lùi về sau.

Do Cát Nhược quát tiếng đỡ chưởng, Tuệ Nam và Tiểu Chi cũng giật mình. Tiểu Chi vô tình áp ngọc thủ vào huyết Hối âm của Tuệ Nam chuyển công lực chân âm qua nội thể Bạch Hạc tiên cô. Tuệ Nam đẩy ra hai đạo khí chưởng đánh thẳng tới trước để đỡ chưởng kinh của Cát Nhược.

Ngọn khí chưởng hết sức của Tỳ Bà công chúa và Bạch Hạc tiên cô không gặp một sức kình nào cản phá, ào ào như dòng lũ chạy băng qua ngạch đá, vỡ luôn vào vách đá đối diện.

Những tiếng rít ken kết, một cánh cửa đá từ từ xoay tròn.

Cát Nhược liền phóng nhanh qua cánh cửa đá đó. Chàng vừa khuất dạng thì Tuệ Nam và Tiểu Chi cũng xuất hiện. Thấy Cát Nhược vừa lặn qua cánh cửa đang khép lại, hai người liền dụng luôn khinh thuật nhanh như cắt băng qua cánh cửa đá đang khép dần lại.

Cạch !...

Hai người vừa lặn qua cánh cửa, thì nó cũng đã đóng sầm lại.

Trong thạch phòng trống không, Tuệ Nam và Tiểu Chi đứng đối mặt với Cát Nhược đang ép lưng vào vách đá lạnh ngắt.

Tuệ Nam gần giọng:

- Vô Cát Nhược còn đường nào chạy nữa không?

Cát Nhược xuống giọng thiếu nã:

- Nàng tính giết tiểu gia thật à ?

- Tại sao ngươi lại sỉ nhục Tuệ Nam chẳng còn một chút gì là thể diện chứ ?

Cát Nhược liếc Tiểu Chi:

- Hai nàng giết tiểu gia được rồi, nhưng hỏi ai sẽ đưa hai nàng ra khỏi thạch phòng này.

Tuệ Nam và Tiểu Chi nghe Cát Nhược nói, mới giật mình quay mặt nhìn lại... Cánh cửa đá đã khép lại từ lúc nào, giờ đây cả ba người như những tên tù bất đắc dĩ bị nhốt trong địa thạch phòng.

Tuệ Nam quay trở lại, dựng đứng song thủ vỡ luôn một đạo kinh đánh thẳng vào vách đá, nàng nghĩ là cánh cửa vừa khép lại.

âm !

Tuệ Nam thoái lùi luôn hai bộ.

Tiểu Chi bước lại bên cạnh, nói:

- Để ta phụ với ngươi.

Hai nàng cùng vận chuyển nguyên khí chân âm tổng thẳng vào vách đá hai đạo lôi kinh, với mười hai thành chân khí.

âm !

Cả Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi đều thoái lui hai bộ, hổ khẩu rất buốt, ngỡ như bị toét ra.

Tuệ Nam quay mặt lại nhìn Cát Nhược:

- Cát Nhược... Cánh cửa này mở làm sao ?

Cát Nhược vẻ mặt khẩn trương vô cùng, chàng hốt hải nói:

- Cái gì ? Không mở được cửa à ?

Tuệ Nam bước lại cạnh bên chàng nói:

- Không mở được.

Cát Nhược đến bên vách đá, chàng lẩm bẩm:

- Tại sao không mở được chứ ? Nó vừa mới đóng lại đây mà.

Tiểu Chi nheo mày:

- Tiểu ca nói như chẳng hề biết chỗ này vậy.

Cát Nhược sững cả người :

- Chết hết cả đám rồi. Chết hết cả đám rồi.

Tiểu Chi đến bên chàng, hỏi:

- Tiểu ca nói vậy hàm ý gì ?

- Ta đâu có biết đây là chỗ khỉ gài. Chẳng qua ta chỉ nói đùa mà thôi...

Cát Nhược rời tay lên vách đá:

- Tại sao nó mới vừa đóng lại, thế mà không mở ra được chứ ? Nếu không mở được thì chúng ta bị nhốt trong cái phòng này rồi.

Tuệ Nam bước đến bên Cát Nhược... thoát một cái, ngọc thủ đã khống chế mạch môn của chàng, nàng nói:

- Cát Nhược gian ma, quỷ quyệt. Ta không tin Cát Nhược không mở được cánh cửa đá vừa khép lại !

Cát Nhược buông luôn một câu thẳng thừng:

- Bây giờ Tuệ Nam có giết chết, hay hành hạ tiểu gia đi nữa, thì cũng đành chịu thôi. Chúng ta vô tình lọt vào địa thạch phòng không có lối ra rồi.

OOo